

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila, v právní věci žalobce R. F., zastoupeného JUDr. Petrem Poláchem, advokátem se sídlem v Blansku, Bezručova 52, adresou pro doručování v Brně, Koliště 55, proti žalovanému Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 10.6.2010, č.j. JMK 61215/2010, sp.zn. S-JMK 61215/2010/OÚPSŘ, **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zástupci žalobce Mgr. Petru Poláchovi, advokátovi se sídlem v Blansku, Bezručova 52, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 5.760,- Kč, která mu bude vyplacena po právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím Městského úřadu Boskovice, Odbor výstavby a územního plánování, ze dne 10. 3. 2010, č.j. DMBO 5131/2010, sp. zn. SMBO 3202/2010/STAV/malac, nebylo vyhověno žádosti žalobce o obnovu řízení ve věci pravomocného územního rozhodnutí téhož správního orgánu ze dne 25.8.2009, sp.zn. SMBO 7982/2009. Územním rozhodnutím, konkrétně jeho výrokem I., byla umístěna stavba kanalizační přípojky na pozemku p.č. 506/2 v k.ú. Skalice nad Svitavou a výrokem II. bylo rozhodnuto o změně stavby – nástavba a stavební úpravy RD č. 86 na pozemku p.č. 37/2 v k.ú. Skalice nad Svitavou.

Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí o zamítnutí žádosti na obnovu řízení podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného - Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 10. 6. 2010, č.j. JMK 61215/2010, zamítnuto, přitom bylo z části prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že došlo k vypuštění textu výroku ohledně účastnice řízení M. F., neboť bylo zjištěno, že žádost o obnovu řízení nepodávala, a ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Z obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že již ze samotné žádosti žalobce o obnovu řízení ze dne 1.2.2010 nebylo zcela zřejmé, čeho konkrétně se žalobce domáhal. Proto stavební úřad nejprve řízení přerušil a vyzval žadatele (žalobce) k doplnění žádosti. Dne 22.2.2010 byla žádost písemně doplněna, ale ani z tohoto podání nebylo zcela zřejmé, na základě jakých skutečností se žadatel domáhal obnovy řízení, ani kterého řízení se má obnova týkat. Po posouzení žádosti stavební úřad rozhodl tak, že žádost o obnovu řízení zamítl. Žalovaný pak po přezkoumání tohoto rozhodnutí stavebního úřadu a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy k věci dále uvedl.

Žádost o obnovu řízení podal pouze žalobce – R. F. a nikoliv i M. F., i když byla žádost formulována v množném čísle. Proto bylo třeba v tomto směru rozhodnutí správního orgánu 1. stupně změnit tak, aby bylo zřejmé, že M. F. žádost o obnovu řízení nepodávala, nýbrž pouze R. F. V žádosti nebylo přesně specifikováno řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal. Veškeré výhrady však směřovaly ke zpochybnění zákonnosti územního řízení. Žalovaný konstatoval, že vzhledem k tomu byl zřejmý předmět žádosti, a proto stavební úřad nepochybil, když o takové žádosti rozhodl s tím, že podle něj nebyl naplněn žádný z důvodů pro obnovu řízení uvedený v ust. § 100 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a proto žádost zamítl. Žalovaný dále uvedl, že územní řízení je návrhové řízení, konané na podkladě podané žádosti. Stavební úřad musí vycházet z podkladů předložených žadatelem a rozhodovat může pouze v rozsahu podané žádosti. Zároveň je veden povinností ve smyslu ust. § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud v daném případě vznikla pochybnost o vlastnictví dělicí stěny mezi oběma sousedícími rodinnými domy, bylo nutno tuto pochybnost před vydáním rozhodnutí odstranit. Proto bylo nutné upravit projektovou dokumentaci tak, aby nebylo zasahováno do „společných“ konstrukcí. Na základě výzvy stavebního úřadu upravili žadatelé projektovou dokumentaci tak, že vedle sporné štitové stěny byla navržena nová zeď. Na základě takto upravené projektové dokumentace bylo povoleno umístění stavby. Žalovaný k tomu zdůraznil, že to byl sám žalobce (žadatel), kdo takto doplnil žádost. Pokud následně vyšlo najevo, že údajná společná štitová stěna je již v hranicích nemovitosti manželů F. (tedy i žalobce), pak to nemá vliv na dříve vydané územní rozhodnutí. V tomto případě se nejedná o zákonem předvídaný důvod obnovy řízení - o dříve neznámé skutečnosti, existující již v době původního řízení, které nemohl účastník, jemuž jsou ku prospěchu, v původním řízení uplatnit, a které by mohly odůvodňovat jiné řešení otázky. Pokud by totiž byla povolena obnova řízení, rozhodoval by stavební úřad o původní žádosti tak, jak byla podána, posuzoval by tedy stejnou dokumentaci, a výsledkem řízení by tak bylo

zcela totožné rozhodnutí. Pokud by původní projektová dokumentace nebyla na výzvu stavebního úřadu upravena, stavební úřad by byl nucen žádost o územní rozhodnutí zamítnout z důvodu nesouhlasu spoluvlastníka společných střešních konstrukcí. Žalobce byl jedním z žadatelů o vydání územního rozhodnutí, přičemž společně s nimi doplnil svoji žádost tak, aby mohla být kladně vyřízena. Žalovaný dále uvedl v obecné rovině také úvahy týkající se případného zrušení územního rozhodnutí v obnoveném řízení, kdy by musel být zrušen i následný souhlas s ohlášenou stavbou a již realizovaná stavba by se podle žalovaného stala stavbou nepovolenou a bylo by ji nutno projednávat v řízení o odstranění stavby dle ust. § 129 zák. č. 183/2006 Sb., územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Pokud žalobce v doplňujícím podání ze dne 22.2.2010 namítal porušení zákonných předpisů, pak by tato skutečnost mohla být důvodem pro zahájení přezkumného řízení a nikoliv pro obnovu řízení. Žalobce již uplatnil podnět k přezkumnému řízení, tento však byl opatřením Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 15.3.2010, č.j. JMK 27149, odložen. Vzhledem k neustávajícím podáním ze strany žalobce se dále žalovaný podrobně vyjádřil k údajnému porušení zákonů tak, aby byly kroky stavebního úřadu řádně objasněny a pochopeny. K žalobcem namítanému porušení ust. § 7 odst. 1 správního řádu (dotčené osoby mají při uplatňování procesních práv rovné postavení), které žalobce spatřoval v tom, že musel slíbit vlastníku sousední stavby L. M. určité ústupky, aniž by je stavební úřad dořešil smlouvou, žalovaný uvedl, že není zřejmé, jakou smlouvu měl žalobce na mysli. Ust. § 7 odst. 1 správního řádu se týká procesních práv (práva účastnit se řízení, nahlížet do spisu apod.), k jejichž porušení podle žalovaného nedošlo u žádného z účastníků řízení. Pokud žalobce namítal, že správní orgán „neučinil nic proti sousedovi žalobce L. M.“, který odmítl s manželou F. jednat, čímž mělo být porušeno ust. § 7 odst. 2 správního řádu, k tomu uvedl žalovaný, že správní řád nedává správnímu orgánu pravomoc cokoli nařizovat tzv. vedlejšími účastníky řízení (§ 27 odst. 2 správního řádu), jímž byl L. M. Stavební úřad tak neměl pravomoc donutit L. M. k tomu, aby vstoupil v jednání s manželou F. Žalobce dále namítal porušení čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, které spatřoval v tom, že mu nebylo zdůvodněno, na základě jakého zákona byla žalobci stanovena povinnost zabezpečit krov rodinného domu L. M. a vybudovat na jeho rodinném domě nový okap. Žalovaný k této námitce uvedl, že postup stavebního úřadu v územním řízení upravuje stavební zákon, který je zákonem speciálním v této oblasti. Obecně také platí, že veškeré zákony České republiky jsou v souladu s ústavním pořádkem České republiky, a tedy i Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod. V posuzované věci se mělo jednat o zásah do konstrukce krovu a štítové stěny, o které tvrdil vlastník sousedního rodinného domu L. M., že je společná pro oba rodinné domy, tedy i pro žalobcův dům. Doklad o tom, že tomu tak není, neexistoval. Podle ust. § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona se k žádosti o stavební povolení přikládá doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu, jinými slovy, souhlas vlastníka stavby, na níž mají být úpravy provedeny. Vzhledem k písemně vyjádřenému nesouhlasu spoluvlastníka štítové stěny a krovu L. M. bylo zřejmé, že takovým právem stavebníci (i žalobce) nedisponují. Proto bylo třeba se vyhnout zásahu do společných konstrukcí. V takovém případě by již nebylo třeba dokládat souhlas spoluvlastníka společných konstrukcí. Stavebníci se s touto možností ztotožnili, a proto nechali upravit projektovou dokumentaci. V uvedeném postupu neshledal žalovaný nezákonnost. Žalobce dále vyjádřil názor, že došlo k porušení čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, že vlastnictví souseda L. M. bylo zvýhodněno a vlastnictví manželů F. poškozeno, když došlo k „poškození katastrální hranice nástavby“. Podle žalovaného nelze „posunout katastrální hranice“, žalobce měl zřejmě na mysli hranice nemovitostí a nikoliv katastrální hranice, které jsou hranicemi mezi katastrálními územími. Údaje o právních vztazích k nemovitostem jsou předmětem evidence v katastru nemovitostí. Měnit údaje v katastru nemovitostí lze pouze na základě návrhu na vklad, který mohou podat pouze vlastníci dotčené nemovitosti. Z uvedeného vyplývá, že není možno bez vědomí

žalobce jakkoliv změnit hranici jeho nemovitosti. Skutečností zřejmě je, že nově realizovaná štítová stěna není umístěna až na samotné hranici nemovitosti, ale několik cm před touto hranicí. Takto však byla stavba zakreslena v projektové dokumentaci, kterou předkládali manželé F. a jejich syn L. F. k žádosti o územní rozhodnutí. Pokud nyní takové řešení stavebníkům nevyhovuje, nelze z toho vinit stavební úřad, neboť ten povolil pouze to, co bylo obsahem stavební dokumentace. Žalobce dále uvedl, že stavební úřad porušil celou řadu ustanovení, jako např. čl. 1 Ústavy ČR, čl. 11 a 23 Listiny základních práv a svobod, a dále celou řadu ustanovení (uváděných pouze čísla paragrafů) občanského zákoníku a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, přitom však neuvedl žádné konkrétní údaje, v čem spatřoval rozpor s uvedenými ustanoveními. Žalovaný však neshledal, že by došlo k porušení citovaných ustanovení. Po podrobném prostudování spisového materiálu se žalovaný ztotožnil s názorem prvostupňového stavebního úřadu, že nebyly dány důvody pro obnovu řízení ve smyslu ust. § 100 odst. 2 správního řádu. Za této situace nebylo možno žádosti žalobce vyhovět a obnovu řízení povolit. Žalovaný sice shledal některá pochybení prvostupňového stavebního úřadu, ta však na zákonnost rozhodnutí neměla vliv. S ohledem na ekonomii řízení proto žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil a ve zbytku jej potvrdil. V žádném případě rozhodnutí nebylo změněno v neprospěch odvolatele (žalobce), pouze byla napravena formální pochybení, která neměla vliv na vlastní výrok rozhodnutí a jeho zákonnost.

V žalobě ze dne 22. 7. 2010 žalobce uvedl:

1. Žalobce protestoval proti jednání u Městského úřadu Boskovice, odboru výstavby a územního plánování, a shledával rozdíl mezi rozhodnutím ze dne 25. 8. 2009, sp.zn. SMBO 7982-2009-Stav-malac, č.j. DMBO 17260-2009, a protokolem z ústního jednání ze dne 30. 7. 2009, sp.zn. SMBO 7982-2009- Stav-malac, č.j. DMBO 15541-2009, v tom, že v rozhodnutí ze dne 25. 8. 2009, sp.zn. SMBO 7982-2009-Stav-malac, č.j. DMBO 17260-2009, je uvedeno na str. 3 – „Účastníci neuplatnili návrhy a námítky, účastníci se k podkladům nevyjádřili“, přitom v protokolu z ústního jednání ze dne 30. 7. 2009, sp.zn. SMBO 7982-2009- stav-malac, č.j. DMBO 1554-2009, žalobce uvedl: „Musím trvat na tom, že stav obou střech je v havarijním stavu (...)“.
2. Žalobce žádal o pomoc a nápravu dle správního řádu, konkr. §§ 1- 9, 27, 29, 36 - 37, 42, 44 - 45, 50, 51- 53, 80, 175, dále dle zák. č. 40/1964 Sb. (občanský zákoník), konkr. §§ 1- 6, 11, 13, 34-35, kdy mělo být porušeno právo dle §§ 123-124, 126, 415, 420, 424 cit. zákona, a také dle § 451 cit. zákona, kdy „společný majitel si dle jednání MěÚ Boskovice, odb. výstavby a územního plánování, přivlastnil společnou sousedící zeď“.
3. Žalobce byl poškozen na svých právech v tom, že jeho soused L. M., za asistence MěÚ Boskovice, odboru výstavby a územního plánování, „vyvlastnil při rekonstrukci střechy společnou zeď, když tvrdil, že zeď na straně žalobce je zdí společnou, dělicí“. K této opravě došlo na výzvu uvedeného odboru MěÚ Boskovice, který bez řádného ověření věřil druhému majiteli L. M. Tím vznikla žalobci škoda.
4. Podle žalobce správní orgán při stavebním řízení „nevyvrátil skutečnost, že obě střechy jsou v havarijním stavu“. Podle žalobce pochybil žalovaný, který „tuto skutečnost k stížnosti žalobce popřel“. Žalobce se domníval, že k takovému jednání došlo účelově po domluvě s Ing. P., projektantem žalobce, a bylo tím upřednostněno vlastnické právo majitele sousední nemovitosti L. M., čímž žalobci byla způsobena škoda.
5. Žalobce poukázal na to, že do současné doby nebyl seznámen s projektovou dokumentací. Z vyjádření Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu zn. ZKI-J-57-292-2009 ze dne 27. 5. 2009 vyplynulo, že záleží na vlastnících obou sousedních domů (č.p. 86 a č.p. 44), aby si stav, odpovídající skutečnosti, upravili např. smlouvou o zřízení věcného břemene.

6. Správní orgán nepřihlédl k nesouhlasnému stanovisku souseda L. M., který dne 9. 12. 2008 nesouhlasil s rekonstrukcí žalobce. Na novou žádost o jednání nereagoval, ta byla předána na Městský úřad Boskovice, kde z důvodů komplikací musela být projektová dokumentace žalobce několikrát měněna.
7. Žalobce se cítil poškozen mimo jiné i tím, že „byl nucen dát plnou moc projektantovi Ing. P.“ (sousední majitel domu č. p. 44 L. M. s žalobcem odmítal jednat). Žalobce ještě doplnil, že „rozdíl půdní hranice s hranicemi přízemí činí přes 60 cm, a že byl nucen zřídit sousednímu majiteli L. M. odpadovou rýnu z jeho nemovitosti“. Proto se domnívá, že jeho práva byla poškozena, konkrétně čl. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR.
8. Žalobce se dovolával ochrany svých práv dle čl. 23 Listiny základních práv a svobod, neboť byl jednáním prvostupňového správního orgánu (popř. i souseda L. M.) diskriminován.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl soudu, aby zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2010, č.j. JMK 61215/2010, sp. zn. S-JMK 61215/2010/OÚPSŘ, s tím, aby správní orgány dořešily skutečnosti, vyplývající z podání žalobce ze dne 22. 7. a 5. 8. 2010.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil písemně zcela shodně s obsahem napadeného rozhodnutí. Soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Brně v této věci mimo jiné vyzval žalobce usnesením ze dne 11.8.2010, č.j. 29 Na 12/2010-4, k odstranění vad žaloby ve smyslu ust. § 37 odst. 5 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), především k doplnění a upřesnění žalobních bodů, z nichž by bylo patrné z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce výroky napadeného rozhodnutí za nezákonné. K doplnění či upřesnění žalobních bodů ve smyslu této výzvy soudu však žalobcem ani jeho ustanoveným právním zástupcem nedošlo.

Obsahem připojených správních spisů jsou mimo jiné rozhodnutí žalovaného, prvostupňové správní rozhodnutí, a také odvolání žalobce. Soud se podrobně seznámil jak s obsahem připojených správních spisů, tak také s obsahem soudního spisu, včetně mnoha podání žalobce.

Dříve, než se Krajský soud v Brně mohl zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou ve věci splněny podmínky řízení. Přitom dospěl k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s., osobou k tomu oprávněnou ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s.ř.s.).

Ve věci bylo rozhodnuto při nařízeném jednání na den 6.3.2012, při němž žalobce i žalovaný setrvali na svých původních stanoviscích, vyjádřených v předchozích písemných podáních, na které odkázali. Pouze zástupkyně žalovaného ještě k věci doplnila, že jak žalobce požádal o obnovu územního řízení, tak bylo o této žádosti rozhodnuto. Stejně tak, jak žalobce požádal o vydání územního rozhodnutí, tak stavební úřad o této žádosti rozhodl. Nikdo žalobce nenutil upravovat projektovou dokumentaci ani si brát zástupce – projektanta pro správní řízení. Bylo to rozhodnutí žalobce. Problém s rekonstrukcí střechy bylo možno řešit i jinak, ale nejrychlejší a nejjednodušší bylo nezasahovat do společné zdi se sousedem. Pro uvedené řešení se proto rozhodl i žalobce (stavebník). V případě zrušení rozhodnutí žalovaného soudem, popř. i prvostupňového rozhodnutí ve věci, by bylo v novém správním řízení rozhodováno o žádosti žalobce zcela shodně jako v minulém řízení. Jiné řešení otázky

odůvodňují pouze dříve neznámé skutečnosti, které vyšly až později najevo dle § 100 správního řádu.

Krajský soud v Brně přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích seznatelných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobce se ve správním řízení domáhal obnovy územního řízení. Přitom důvody obnovy řízení jsou striktně stanoveny v ust. § 100 odst. 1 správního řádu. Podle uvedeného ustanovení platí, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže *písm. a)* vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo *písm. b)* bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí ad a) i b) mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Jelikož v daném případě se o důvody obnovy řízení uvedené pod *písm. b)* cit. ust. vůbec nejedná (rozhodnutí nebylo zrušeno ani změněno) a důvody pod *písm. a)* cit. ust. žalobce nenaplnil (nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti či důkazy, které nemohly být v původním řízení uplatněny, a které by odůvodňovaly jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování), nemohl se úspěšně domáhat obnovy územního řízení a nového rozhodnutí ve věci. To ostatně vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, se kterým se soud plně ztotožnil a na jehož závěry pro úplnost odkazuje, neboť v něm obsažené závěry mají oporu v právní úpravě i správních spisech.

Žalobce se podanou žalobou domáhal u správního soudu ochrany před napadeným rozhodnutím žalovaného i prvostupňového správního orgánu ve věci nevyhovění jeho žádosti o obnovu územního řízení. Přitom žalobce uplatnil v žalobě námitky, které zdejší soud shledal nedůvodnými. Přesněji uvedeno, nedůvodnými jsou ty seznatelné žalobní námitky, které byly srozumitelné a mohl je soud přezkoumat (správní soud totiž nemůže nahrazovat projev vůle žalobce a ani za něj vyhledávat vady napadeného správního aktu či řízení, naopak žalobce sám musí v duchu dispozitivní zásady konkrétní vady namítat). Žalobce byl totiž soudem vyzván k doplnění a upřesnění žalobních bodů, přičemž nápravu neučinil žalobce a ani posléze mu soudem ustanovený právní zástupce.

K jednotlivým námitkám žalobce krajský soud dále uvádí:

Ad 1. Pokud žalobce shledával rozdíl mezi rozhodnutím ze dne 25.8.2009 a protokolem o ústním jednání ze dne 30.7.2010, pak jde o protokol o jednání a rozhodnutí, která byla vydána v jiném řízení, a to v územním řízení, a nikoliv v nyní přezkoumávaném řízení o zamítnutí žádosti žalobce o obnovu řízení. Přitom ze správních spisů a z vyjádření žalovaného nevyplývá, že by žalobce brojil proti uvedené skutečnosti v rámci předchozího územního řízení. Namítanou skutečnost nelze podřadit ani pod důvody obnovy řízení dle § 100 odst. 1 správního řádu. Pokud žalobce do protokolu uvedl, jak tvrdil v žalobě, že „musí trvat na tom, že stav obou střech je havarijní“, pak z tohoto konstatování, vytrženého z celkového kontextu, není zřejmé, zda se tak žalobce vyjádřil k některým podkladům nebo tímto uplatnil svoji námitku k jinému tvrzení. V každém případě však z tohoto nelze přímo dovodit nesoulad

s textem vydaného rozhodnutí nebo nepravdivost rozhodnutí v tom, že „účastníci neuplatnili návrhy a námitky, a že se k podkladům nevyjádřili“.

Ad 2. Žalobce byl v této námitce zcela nekonkrétní. Uvedl pouze čísla paragrafů správního řádu a občanského zákoníku, aniž by specifikoval jakékoliv porušení. Soud se proto nemohl touto námitkou blíže zabývat a přezkoumat ji.

Ad 3. Řízení o vyvlastnění je přesně zákonem formulováno a netýká se projednávané věci a žalobou napadeného rozhodnutí. Údaje o právních vztazích k nemovitostem jsou předmětem evidence v katastru nemovitostí, přičemž měnit zde uvedené údaje o vlastnictví mohou pouze vlastníci dotčené nemovitosti na základě řádného návrhu na vklad. Z toho plyne, že bez vědomí žalobce jako vlastníka, nebylo možno jakkoliv měnit hranici nemovitosti. Pokud by však šlo o nově realizovanou štitovou stěnu, která není umístěna na samé hranici se sousední nemovitostí, ale několik cm před touto hranicí a zároveň před „společnou zdí“, pak jde o řešení vyplývající z projektové dokumentace, která byla přílohou žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí a v tomto stavu byla i schválena stavebním úřadem. Stavební úřad tedy umístil a schválil pouze takovou stavební realizaci, o kterou žalobce žádal, a která byla obsahem připojené projektové dokumentace.

Ad 4. Správní orgán nebyl povinen „vyvracet“ existenci havarijního stavu střech ve vlastnictví žalobce a jeho souseda L. M. V řízení o žádosti o obnovu územního řízení nešlo o havarijní stav střech, nebylo třeba tento stav potvrzovat ani vyvracet. V územním řízení nebylo jednáno o vlastnickém právu L. M., ale šlo o to, aby žalobce nakonec docílil povolení stavebního úřadu k rekonstrukci RD, i když k tomu nedal vlastník sousední nemovitosti L. M. souhlas (tedy aby stavbou nebyla jakkoliv dotčena nemovitost souseda L. M.).

Ad 5. Žalobce nekonkretizoval projektovou dokumentaci, s níž se neměl možnost seznámit, ale v případě, že jde o rekonstrukci jeho RD, pak to byla jeho „vlastní“ projektová dokumentace zpracovaná na výzvu stavebního úřadu projektantem žalobce a týkající se rekonstrukce domu ve vlastnictví žalobce.

Ad 6. Vlastník sousední nemovitosti L.M. měl právo nesouhlasit s rekonstrukcí RD žalobce a stavební úřad nemohl za této situace cokoli třetím osobám nařizovat. Pokud žalobce musel měnit projektovou dokumentaci, pak je to obvyklé, neboť stavební úřad může schválit jen bezchybnou a realizovatelnou projektovou dokumentaci, která bude v souladu s právními předpisy.

Ad 7. Pokud jde o zvolení zástupce pro územní řízení, pak žalobce měl právo zvolit si jako zástupce pro toto řízení projektového inženýra, který pro něj také zpracovával nezbytnou projektovou dokumentaci. Zvolení zástupce ing. P. bylo nepochybně právem žalobce a nikoliv povinností, přičemž záleželo pouze na vůli žalobce a nemohl být k tomu nucen.

Pokud žalobce zřizoval sousedovi L. M. odpadovou rýnu z jeho nemovitosti a cítí se tak poškozen, může vůči sousedovi uplatňovat svůj nárok a dohodnout se s ním na náhradě škody či výdajů, popř. je může uplatnit cestou občanskoprávní žaloby u soudu, nebude-li uzavření dohody možné.

Ad 8. Pokud jde o žalobcovu diskriminaci, způsobenou údajně jednáním prvostupňového správního orgánu a sousedem L. M., pak se k této námitce nelze blíže vyjádřit, neboť žalobce ji nekonkretizoval a neuvedl, v čem má diskriminace spočívat.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je svým rozsahem k uplatněným námitkám zcela dostatečné a odpovídá zákonným požadavkům. Krajský soud se plně ztotožnil s rozhodnutím žalovaného, na jehož závěry v plném rozsahu odkazuje, neboť mají oporu v právní úpravě i správních spisech. Žalovaný řádně přezkoumal soulad prvostupňového správního rozhodnutí s právními předpisy a stejně tak se řádně a přezkoumatelným způsobem zabýval uplatněnými odvolacími námitkami. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech soudního řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených plně úspěšný účastník proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci nebyl úspěšný (soud žalobu zamítl), a proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti vznikly, a ani takové před soudem neuplatnil, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Jelikož v předmětné věci byl žalobce osvobozen od placení soudního poplatku, byl dán předpoklad pro to, aby Krajský soud v Brně usnesením ze dne 27.10.2010, č.j. 29 A 85/2010-73, ustanovil žalobci zástupce pro řízení před tímto soudem k ochraně jeho práv, a to advokáta Mgr. Petra Polácha, přičemž jeho odměnu za zastupování a hotové výdaje hradí stát (§ 35 odst. 8 věty první s.ř.s.). Ustanovenému zástupci náleží odměna za zastupování za dva úkony právní služby (1. první porada s žalobcem, včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li žalobci ustanoven zástupce soudem, 2. účast na jednání před soudem dne 6.3.2012) po 2.100,- Kč podle § 7 bod 5., § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), tedy celkem odměna ve výši 4.200,- Kč za dva úkony právní služby (když další dvě písemnosti zástupcem označené jako úkon, jednak ze dne 10.12.2010, kdy zástupce odpověděl soudu pouze tak, že žalobce trvá na nařízení jednání, a jednak ze dne 6.6.2011, kdy odpověděl za žalobce tak, že se žalobce nechtěl předkládanými listinami domáhat žádného postupu soudu, nejsou úkony ve smyslu AT), a dále náhrada hotových výdajů za dva režijní paušály (ke každému úkonu právní služby) po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1 a 3 AT, tedy celkem 600,- Kč za dva režijní paušály. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů činí 4.800,- Kč, přičemž tento nárok zástupce vůči státu je nutno zvýšit o DPH ve výši 20 % (960,-Kč), neboť zástupce doložil, že je plátcem DPH (§ 35 odst. 8 věty druhé s.ř.s.), celkem tak byla přiznána zástupci odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5.760,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně po právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat kasační stížnost do dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. března 2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu